

ΕΤΟΣ 72ον

4 Φεβρουαρίου 2024

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 5 (3688)

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΗ ΕΝΤΟΛΗ

Στή σημερινή εύαγγελική περικοπή ένας νομοδιδάσκαλος, θέλοντας να φέρει τόν Χριστό σέ δύσκολη θέση, τόν ρωτᾶ: «Διδάσκαλε, ποιά εἶναι ἡ πύο μεγάλη ἐντολή τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου»; Ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ ἄμεση: «Νά ἀγαπᾶς τόν Κύριο καί Θεό σου μέ ὄλη τήν καρδιά, μέ ὄλη τήν ψυχή σου καί μέ ὄλο τόν νοῦ σου. Αὐτή εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐντολή. Ἡ δεύτερη, τό ἴδιο σπουδαία μέ τήν πρώτη, εἶναι νά ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου, ὅπως τόν ἑαυτό σου». Ἡ ἀγάπη εἶναι τό πρῶτο στοιχεῖο πού καθιστᾶ τόν ἄνθρωπο ὄν κοινωνικό καί τόν ξεχωρίζει ἀπό τήν ὑπόλοιπη δημιουργία. Ἐν ὁ ἄνθρωπος δέν ἀγαπᾶ, τότε γίνεται ἐγκεντρικός καί ἀντί γιά αἰσθήματα, ἔχει ἐνστικτα γιά νά τροφοδοτεῖ τά πάθη πού δημιουργοῦν.

Κυριαρχεῖ ἡ ἀγάπη;

Δέν εἶναι, ὅμως, καθόλου εὐκόλη ἡ καλλιέργεια τῆς ἐντολῆς τῆς ἀγάπης. Αὐτό πού σήμερα κυριαρχεῖ στόν κόσμο μας καί στίς ἀνθρώπινες σχέσεις εἶναι τό «ἐγώ», δηλαδή τό ἀτομικό συμφέρον καί ἡ ἰδιοτέλεια. Ἐνῶ, λοιπόν, ἡ σχέση μέ τόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο εἶναι σχέση ἀγάπης, καί μάλιστα θυσιαστικῆς, ὥστε νά γεμίσει ἡ ζωή καί ἡ ψυχή μας, ἐντούτοις κυριαρχεῖ στίς κοινωνίες μας ἡ ἀλαζονεία, τό αἶσθημα ὑπεροχῆς πού, κυρίως, δημιουργεῖ ὁ πλοῦτος καί ἡ ἐξουσία, ἀλλά καί μιά τάση ἐπιβολῆς τῶν προσωπικῶν μας ἀπόψεων, θρησκευτικῶν καί κοινωνικοπολιτικῶν, πού πηγάζουν ὄχι ἀπό τίς ἀξίες τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ μας πολιτισμοῦ, ἀλλά ἀπό τά προσωπικά μας συμφέροντα καί ἐπιδιώξεις.

Γι' αὐτό καί ἔχουμε ἀπομακρυνθεῖ καί –θά λέγαμε– ἀδιαφοροῦμε γιά τόν Θεό καί, κατά συνέπεια, καί γιά τόν συνάνθρωπό μας. Θεός εἶναι ὁ ἑαυτός μας καί πλησίον εἶναι μόνο αὐτός πού ἱκανοποιεῖ τά προσωπικά μας σχέδια καί τίς φιλοδοξίες καί μένει πλησίον, ὅσο χρόνο ὑπηρετεῖ τίς δικές μας ἐπιθυμίες.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. κβ' 35-46)

Ἡ σπουδαιότερη ἐντολή

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, νομικὸς τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ πειράζων καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ποία ἐντολή μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη αὐτῷ· «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου». Αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Δευτέρα δὲ ὁμοία αὐτῇ· «Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν». Ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται. Συνηγμένων δὲ τῶν Φαρισαίων ἐπηρώτησεν αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς λέγων· Τί ὑμῖν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ; τίνος υἱὸς ἐστι; Λέγουσιν αὐτῷ· τοῦ Δαυῖδ. Λέγει αὐτοῖς· Πῶς οὖν Δαυῖδ ἐν Πνεύματι Κύριον αὐτὸν καλεῖ λέγων· «Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου»; Εἰ οὖν Δαυῖδ καλεῖ αὐτὸν Κύριον, πῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐστι; καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο αὐτῷ ἀποκριθῆναι λόγον, οὐδὲ ἐτόλμησέ τις ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐπερωτῆσαι αὐτὸν οὐκέτι.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου

Ὅμως, ἔχουμε δημιουργηθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ πού εἶναι ἀγάπη. Ἔχουμε μέσα μας ἔμφυτη τὴν ἀνάγκη νὰ ἀγαπᾶμε καὶ νὰ ἀγαπιόμαστε, γι' αὐτὸ καὶ ἀκοῦμε, μερικές φορές, ἀνθρώπους νὰ παραπονοιοῦνται λέγοντας «ἐμένα κανεῖς δέν μ' ἀγαπᾶ, ἀλλὰ ἐγὼ τοὺς ἀγαπῶ ὅλους». Σὲ αὐτὸ τό παράπονο, ὅμως, δέν κατανοοῦμε, ὅτι πάνω ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλα μᾶς ἀγαπᾶ ὁ Θεός. Καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου. Ἄς ἀναλογιστοῦμε ἐμεῖς πού μπορεῖ νὰ ἔχουμε τό ἴδιο παράπονο κάποιες στιγμές στὴ ζωὴ μας. Ἐμεῖς ἀνταποκρινόμαστε στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ;

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στό πρόσωπό μας εἶναι ἀδιαμφισβήτητη καὶ δεδομένη. Ἐμεῖς, ὅμως, Τὸν ἀγαπᾶμε; Μποροῦμε νὰ Τοῦ ποῦμε στὴν καθημερινή προσευχή μας ὅτι «κι ἂν δέν μᾶς ἀγαποῦν οἱ ἄνθρωποι, δέν μᾶς καταλαβαίνουν, δέν μᾶς συμπαραστέκονται στὶς δυσκολίες μας, ἔχουμε Ἐσένα. Ἐσένα πού μᾶς ἀγαπᾶς καὶ ποτέ δέν θά μᾶς ἀφήσεις μόνους καὶ ἀπροστάτευτους»;

Ὁ Θεός ὡς ἡ ἀστείρευτη πηγὴ τῆς ἀγάπης

Ὅταν, λοιπόν, αὐτὴν τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τὴν καταλάβουμε, τότε θά ἀγαπήσουμε ὅλο τὸν κόσμο. Ἡ βεβαιότητα αὐτὴ γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ μᾶς δημιουργεῖ πνευματικὴ εὐφροσύνη, γεμίζει τὴν ψυχὴ καὶ τὸν νοῦ, ὅπως εἶπε ὁ Χριστός στό Εὐαγγέλιο σήμερα, καὶ βλέπουμε τοὺς ἀνθρώπους, ὡς εὐχαριστία καὶ δωρεὰ στὴ ζωὴ μας. Τότε

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον, ἕνας νομοδιδάσκαλος ρώτησε τόν Ἰησοῦ, μέ σκοπό νά τόν παγιδεύσει, καί τοῦ λέγει· Διδάσκαλε, ποιά εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐντολή στόν νόμο; Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: «Νά ἀγαπήσεις Κύριο τόν Θεό σου μέ ὅλη τήν καρδιά σου καί μέ ὅλη τήν ψυχή σου καί μέ ὅλο τόν νοῦ σου». Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη καί μεγάλη ἐντολή. Δεύτερη ὅμοια μέ αὕτη: «Νά ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὅπως τόν ἑαυτό σου». Στίς δύο ἐντολές στηρίζονται ὅλος ὁ νόμος καί οἱ προφήτες. Καθώς ἦταν συγκεντρωμένοι οἱ Φαρισαῖοι, τούς ρώτησε ὁ Ἰησοῦς καί τούς ἔλεγε: Τί γνώμη ἔχετε περί τοῦ Χριστοῦ; Τίνος ἀπόγονος εἶναι; Τοῦ λέγουν: Τοῦ Δαυίδ. Τούς λέγει: Τότε, πῶς ὁ Δαυίδ, ἐμπνευσμένος ἀπό τό Πνεῦμα, τόν ἀποκαλεῖ Κύριο, ὅταν λέγει: «Εἶπε ὁ Κύριος στόν Κύριό μου, κάθισε ἐκ δεξιῶν μου μέχρις ὅτου ὑποτάξω τούς ἐχθρούς σου κάτω ἀπό τά πόδια σου»; Ἐφόσον λοιπόν ὁ Δαυίδ τόν ἀποκαλεῖ Κύριο, πῶς εἶναι ἀπόγονος αὐτοῦ; Καί κανεῖς δέν μποροῦσε νά τοῦ ἀπαντήσει ἕνα λόγο, οὔτε τόλμησε κανεῖς ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα νά τόν ρωτήσει, ποτέ πλέον.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

εἶναι ἡ στιγμή πού εὐχαριστοῦμε τόν Θεό γιά τήν ἀγάπη Του, ἀλλά καί ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἐπειδή μέσω τῶν ἀνθρώπων διακονοῦμε καί ἀγαποῦμε τόν Θεό.

Ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἡ ἀστείρευτη πηγή τῆς ἀγάπης καί τῆς συγχωρητικότητος, τίς ὁποῖες προσφέρει σέ δικαίους καί ἀδίκους, σέ ἐκείνους πού Τόν ἀγαποῦν καί σέ ἐκείνους πού Τόν ἔχουν ἀπομακρύνει ἀπό τή ζωή τους. Ἐπειδή, λοιπόν, ὁ Θεός μᾶς ἀγαπᾶ, ἄς προσπαθήσουμε κι ἐμεῖς νά ἀνταποκριθοῦμε στήν ἀγάπη Του μέ ἕνα καί μοναδικό τρόπο.

Ἄς προσπαθήσουμε νά ἀγαπήσουμε καί νά συγχωρήσουμε, πρῶτοι ἐμεῖς, τούς συνανθρώπους μας καί τότε θά καταλάβουμε πῶς θά ζήσουμε εὐτυχισμένοι μέσα στίς κοινωνίες μας καί γεμάτοι ἀπό τόν Χριστό στίς καρδίες μας.

Ἄρχιμ. Ε. Λ.

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἡ θερμή ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ τρέφει περισσότερο ἀπό κάθε ὕλική τροφή καί δίνει πολλές θερμίδες στήν ψυχή καί στό σῶμα καί πολλές φορές θεραπεύει καί ἀγιάτρευτες ἀρρώστιες, δίχως φάρμακα, καί ἀναπαύει ψυχές. Ὅσοι δέν θυσιάζουν καί τή σωματική τους ὑγεία γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, καταφρονώντας τή σωματική τους ἀνάπαυση, δέν βρῖσκουν ἀνάπαυση πνευματική οὔτε σ' αὐτήν τή ζωή οὔτε στή μέλλουσα, τήν αἰώνια.

4 Φεβρουαρίου 2024: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου († 436-440). Νικολάου Ὁμολογητοῦ († 868).

Ἰωάννου ὀσίου, Ἀβραμίου ἱερομάρτυρος († 347).

Ἑρχος: β΄ – Ἐωθ.: Β΄ – Ἀπόστ.: Β΄ Κορ. δ΄ 6-15 – Ἐυαγ.: Ματθ. κβ΄ 35-46.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 11 Φεβρουαρίου, ΙΣΤ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. στ΄ 1-10 – Ἐυαγγέλιον: Ματθ. κε΄ 14-30.

Ἐκεῖνοι πού θυσιάζουν ἀκόμη καί τή ζωή τους ἀπό καθαρή ἀγάπη, γιά νά προστατέψουν τούς συνανθρώπους τους, μιμοῦνται τόν Χριστό. Αὐτοί φυσικά εἶναι οἱ μεγαλύτεροι ἤρωες, διότι τούς τρέμει ἀκόμη καί ὁ θάνατος, γιατί ἀνήφησαν τόν θάνατο ἀπό ἀγάπη, κι ἔτσι νικάνε μέ τήν ἀθανασία, παίρνοντας τό κλειδί τῆς αἰωνιότητος κάτω ἀπό τήν πλάκα τοῦ τάφου, καί προχωροῦν ἐλαφρά στήν αἰώνια μακαριότητα.

Προτιμότερο φυσικά εἶναι γιά ἕναν εὐαίσθητο ἄνθρωπο νά σκοτωθεῖ ὁ ἴδιος μιά φορά ἀπό ἀγάπη, γιά νά προστατέψει τόν πλησίον του, παρά νά ἀμελήσει ἢ νά δειλιάσει, καί μετά νά σφάζεται συνέχεια ἀπό τήν συνείδησή του σ΄ ὅλη του τή ζωή.

Ἡ θυσία γιά τόν συνάνθρωπό μας κρύβει τήν μεγάλη μας ἀγάπη γιά τόν Χριστό. Ὅσοι ἔχουν μέν τήν ἀγαθή προαίρεση γιά νά ἐλεήσουν, ἀλλά δέν ἔχουν τίποτα καί πονᾶνε γι΄ αὐτό, ἐλεοῦν μέ τό αἷμα τῆς καρδιάς τους.

Ἐκεῖνοι πάλι πού θέλουν μέν νά μαρτυρήσουν γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δέν ὑπάρχει Μαρτύριο, μποροῦν τήν ἀγάπη τους αὐτή, ἀπό τήν ὁποία καίγονται, νά τήν ἐκδηλώσουν μέ ἄσκηση σωματική γιά τίς ψυχές τῶν κεκοιμημένων πού καίγονται, γιά νά βροῦν λίγη ἀνάπαυση.

Ὅσοι δίνουν ὅλη τήν ἀγάπη τους στόν Θεό, λαμβάνουν καί ὅλη τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καί ἀπό τόν Θεό δίνονται στους ἀνθρώπους. Ἐκεῖνοι δέ πού ἀγαποῦν ἀνθρώπους περισσότερο ἀπό τόν Θεό, ἐπειδή ἡ ἀγάπη τους εἶναι σαρκική, εἴτε μέ τήν καλή της ἔννοια εἴτε μέ τήν κακή, δέν παύουν νά εἶναι ὄλο σάρκα· ὅπως καί αὐτοί πού ἀγαποῦν τά γήινα περισσότερο παρά τά οὐράνια, εἶναι καί αὐτοί πηλός.

*(Ἀπό τό βιβλίον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ
ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΑΓΙΟΥ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ,
ὑπό ἔκδοσιν)*

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
